

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

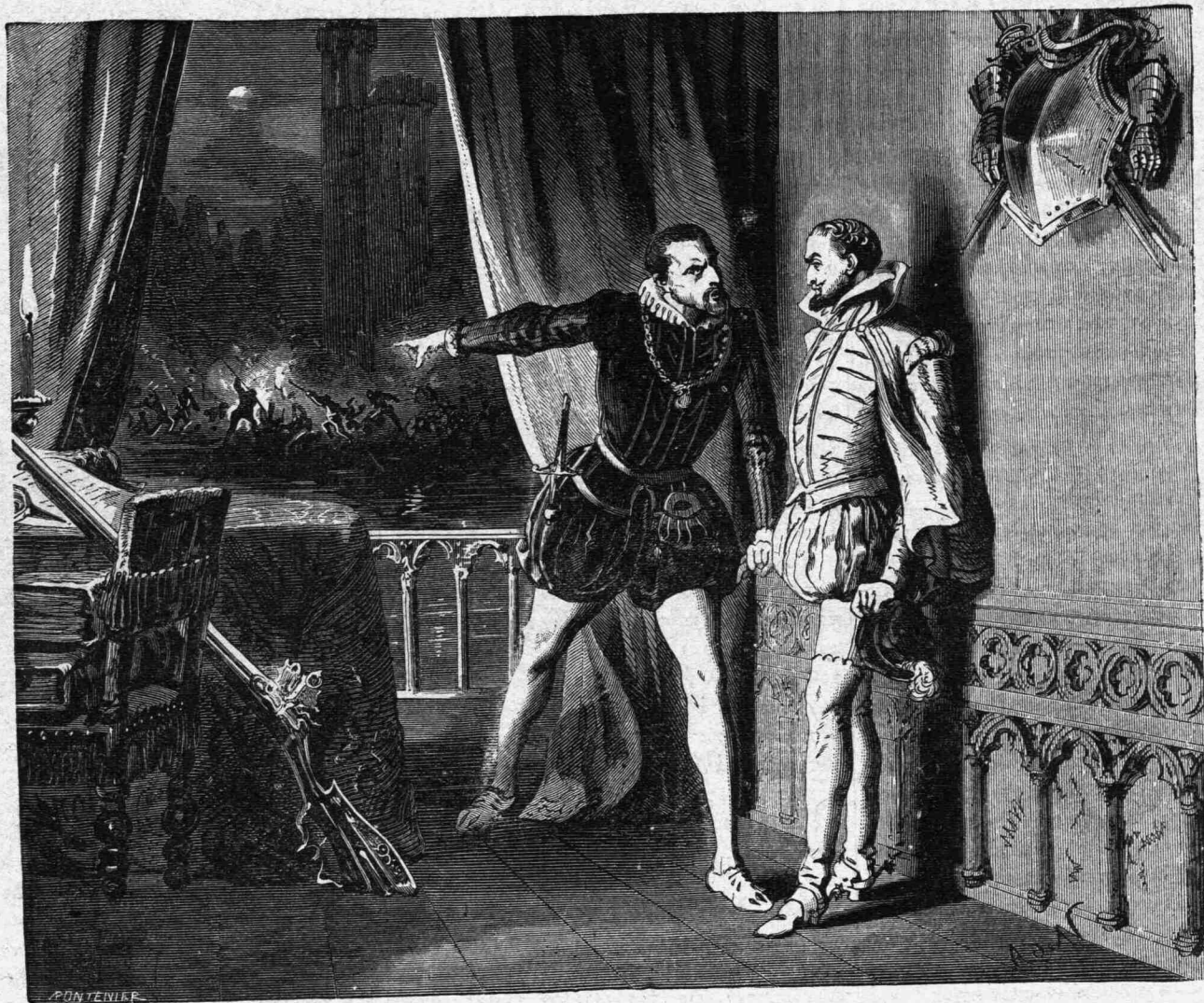
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά. μετάφρασις Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου. — Ἡ Λουομένη Χινοῦμισσα, μυθιστορία Λεϊλάς Χανούμ. — Ἱστορία Ολίβερά, διήγημα Ἀδόλφου Ἰακωβάκη, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ Π. Α. Βάλβη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ :

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἑκαταχίαις 6, τῇ ἐκτετακτῇ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτά 20.Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

παντὸς ἔθνους.

Κύτταξε καὶ θὰ ἐννοήσῃς [Κεφάλαιον I'].

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδι προηγουμένου φύλλον].

Ἡ Μαργαρίτα εἶδε ῥέον τὸ αἷμα. Ἦσθάνθη φρίσσειν τὸ περιβάλλον αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων τοῦ σώμα ἐκεῖνο . . . καὶ ἐρρίφη μετ' αὐτοῦ ὀπισθεν τῆς κλίνης. Ἦτο καιρὸς. Ὁ Δελαμόλ, ἀπολέσας τὰς δυνάμεις του, ἦτο ἀνίκανος πλέον νὰ κινηθῇ, οὔτε νὰ φύγῃ ἡδύνατο, οὔτε νὰ υπερασπισθῇ. Ἐστῆριζε τὴν πελιδνὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς νεάνιδος καὶ οἱ συνεσταλμένοι δάκτυλοί του ἔσφιγγαν

τίστας ὕφασμα, ὅπερ ὡς ἀράχνη περιέβαλλε τὸ σῶμά της.

— Ἀ! Δέσποινα!, ἐψιθύρισε διὰ θνησκούσης φωνῆς, σώσατέ με!

Τοῦτο καὶ μόνον ἡδυνήθη νὰ εἴπῃ. Τὸ ὄμμα του, καλυφθὲν ὑπὸ νέφους ὁμοίου πρὸς τὴν τοῦ θανάτου νύκτα, κατέστη σκοτεινόν. Ἡ κεφαλὴ του βεβραρυμένη ἔπεσε πρὸς τὰ ὀπίσω. Οἱ βραχιόνες του ἐχαλαρώθησαν. Ἡ ὀσφὺς του ἐκάμφη . . . καὶ ὀλισθήσας ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἐν τῷ αἵματι του ἔσυρε μεθ' ἐκτοῦ καὶ τὴν βασίλισσαν.

Ὁ Κοκονᾶς τότε, ἐξημμένος ἐκ τῶν κραυγῶν, μεθυσμένος ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ αἵματος, ἡρεθισμένος ἐκ τοῦ βιαίου δρό-

τὸν βασιλικὸν παστόν. Μία στιγμή ἔτι, καὶ τὸ ξίφος διεπέρα τὴν καρδίαν τοῦ Δελαμόλ, ἴσως δὲ τχύτοχρόνως καὶ τὴν τῆς Μαργαρίτας.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ γυμνοῦ ἐκεῖνου σιδήρου. ἴσως δὲ μᾶλλον ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς κτηνώδους ἐκεῖνης αὐθαδείας, ἡ θυγάτηρ τῶν βασιλέων ἠγέρθη ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ υπερηφανεῖᾳ, καὶ ἔρρηξε κραυγὴν τοσοῦτον τρόμον, ἀγανάκτησιν καὶ λύσσαν ἐμφαίνουσαν, ὥστε ὁ Πεδεμόντιος ἔμεινεν ἀπολιθωμένος ἐξ ἀγνώστου αἰσθήματος. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἂν ἡ σκηνὴ αὕτη παρετείνετο περιοριζομένη μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων, τὸ αἰσθημα αὐτὸ θὰ διελύετο